

[Lykketoff]

Jeg synes nu, det lyder, som om det stort set har været formålsløst i forhold til det at give hr. Ivar Hansen en forståelse af, hvad det i virkeligheden har drejet sig om her i eftermiddag. Der er ikke noget af det, der er sivet ind.

Det, der fra socialdemokratisk side har været hovedpunktet i diskussionen i eftermiddag, har været at påvise, at al den snak om, at overførselsindkomsterne i almindelighed var ved at løbe fra lønudviklingen, var forkert, og at det eneste, der har peget i den retning, er den beslutning, som hr. Ivar Hansens parti sammen med Socialdemokratiet med åbne øjne tog i december 1987, da vi havde konstateret, at det var forudsætningen for at blive enige om finansloven, og da vi havde påvist, at dagpengemodtagere, efterlønnere m.fl. var kommet bagud – endda meget bagud – for lønudviklingen som følge af den borgerlige regerings politik i de forudgående år.

Hvis disse forslag var blevet gennemført, hr. Ivar Hansen, så havde det været en udhuling af en aftale, af et reelt løft, som vi med åbne øjne var enige om at gennemføre. Derfor skal de forslag afvises. Men det er ikke i uoverensstemmelse med, at man fremtidig har en automatisk regulering. Den kan følge lønudviklingen, den kan følge prisudviklingen; det er i øvrigt stort set ligegyldigt, hvis man ser det over længere perioder.

Dohrmann (FP):

I betragtning af at de sager, vi her taler om, just har været til første behandling, vil jeg godt nok sige, at denne forespørgselsdebat forekommer temmelig overflødig. Rent ud sagt er det næsten udelukkende gentagelser af det, der blev sagt ved førstebehandlingerne, vi hører nu, og derfor burde SF naturligvis, som hele udviklingen skred frem, have trukket den forespørgselsdebat, men o.k., nu finder den sted, og så deltager vi naturligvis.

Det giver mig anledning til at sige om lovforslagene og forespørgselsens indhold, at det jo er meget usædvanligt – jeg erindrer i hvert fald ikke tidligere at have oplevet det – at en regering bærer sig så kluntet ad, som tilfældet har været med fremsættelsen af forslagene. Man må naturligvis spørge sig selv, hvad der egentlig er hensigten. Er det regeringens reelle hensigt at få disse ting gennemført, eller er det et taktisk spil, regeringen driver, fordi der kommer nogle

forhandlinger om en junipakke og der snart kommer en finanslov, som der også skal forhandles om?

Foreløbig tror jeg på, at det er så som så med viljen til at få forslagene gennemført, men at taktikken har været i højsædet. Regeringen læser jo også gallup, og vi kender jo regeringens indstilling til Socialdemokratiet, altså dens lyst til at indgå forlig med Socialdemokratiet. Der er jo næsten ikke et område, hvor man ikke har lange politiske diskussioner og blæser det op i pressen, og så ender det sluttelig med, at man indgår et forlig med Socialdemokratiet. Og det har jeg desværre en lille mistanke om også er hensigten med de foreliggende forslag.

Regeringspartierne kender vores indstilling til folkepensionisterne og til folkepensionens størrelse. Regeringen ved, vi gentagne gange har foreslået, at pensionisterne skal have deres forhold forbedret, og på trods af det fremsætter regeringen et forslag, som den udmærket ved der vil være flertal imod. En sådan adfærd giver naturligvis anledning til spekulationer.

Derfor frygter jeg – jeg håber ikke, jeg har ret, men jeg frygter det – at det, der er lagt op til nu, er alle tiders bunkebryllup igen mellem regeringen og Socialdemokratiet. Det skinner jo egentlig ret så tydeligt igennem med hr. Nyrup Rasmussens dagsordensforslag, som, uden at det er sagt direkte, alligevel har fået anerkendende nik både fra hr. Kent Kirk og fra hr. Ivar Hansen.

Så må man naturligvis spørge sig selv: Kan der komme noget godt ud af det? Det tvivler vi meget, meget stærkt på. Vi har indgået mange forlig med både den tidligere og også lidt med den nuværende regering, og hver eneste gang har vor deltagelse været ensbetydende med, at der skulle skaffes nogle penge til huse, der skulle skæres ned på nogle udgifter, fordi vi skulle have orden i økonomien. Og hver eneste gang man så har indgået forlig med Socialdemokratiet, er regeringen gået ud og har solgt det hele væk igen. Derfor befinder vi os i den situation, at det fortsat går den skrupforkerte vej.

Nu ville det have klædt regeringen, hvis det virkelig var sådan, at den var kommet med nogle forslag, som ville have skåret ned på de offentlige udgifter inden for nogle områder, hvor vi ganske rigtigt bruger for mange penge. Men vi synes mildest talt, det er uanstændigt, at man truer nogle af de svageste grupper i vores sam-